

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):
Så er det hr. Lars Kramer Mikkelsen for en tredje kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Lars Kramer Mikkelsen (S):

Det var interessant, at hr. Søren Krarup nu mener, at man forsøger at dele sol og vind lige, og det var jo sådan set det, som jeg kunne forstå man ikke havde registreret før fra Venstres ordførers side eller Venstres mange ordføreres side.

Men jeg vil godt sige, at det er mit indtryk, når man læser forslaget igennem, at forslaget udtrykker støtte til de kræfter på både russisk og tjetjensk side, der arbejder for en politisk og fredelig løsning på konflikten.

Når hr. Søren Krarup mener, at vi er ensidige, er det så, fordi han mener, at konflikten også skal løses ensidigt?

Så må jeg spørge: Er den eneste løsning på den der konflikt en militær løsning? Er det en etnisk udrensning i Tjetjenien, som hr. Søren Krarup mener er løsningen på det her? Er det en religiøs udrensning, som er løsningen på det her, eller hvad er egentlig løsningen, hvis tjetjernerne er nogle banditter?

Forslaget indeholder også en fordømmelse af enhver voldshandling, så jeg må sige, at det står fuldstændig hen i det tågede, hvad det er, hr. Søren Krarup mener i den her sag.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

Invasionen i Dagestan var en kæmpefejtagelse, men det var jo ikke Sakajevfolkene, der stod bag den. Det var jo Basajev, det var jo de ekstreme kræfter, som stod bag den, og bl.a. Sakajev har jo taget afstand fra den invasion i Dagestan.

Så vil jeg godt spørge hr. Søren Krarup: Vi er jo alle sammen enige om, at terrorismen er et problem, og at der er en Al-Qaeda-infiltration i Tjetjenien. Tror hr. Søren Krarup, at denne Al-Qaeda-infiltration bliver stærkere eller svagere gennem den russiske militære fremfærd i Tjetjenien?

Til allersidst må jeg sige, at jeg har undret mig lidt over Dansk Folkepartis demokratiske sindelag. Kan det virkelig være rigtigt, at hr. Søren Krarup i alvor kan mene, at regeringen burde have grebet ind over for en demokratisk kongres her i Danmark, et møde arrangeret af danske borgere, fordi russerne protesterede mod det pågældende møde? Er det virkelig udtryk for Dansk Folkepartis demokratiopfattelse, at en re-

gering skal gribe ind over for et lovligt indkaldt møde?

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Igennem de senere år har vi jo set en voldsom ændring af Dansk Folkepartis udenrigspolitiske linje til mere og mere at være en linje, som handler om den kristne del af verden mod resten, og især den muslimske del, ikke den jødiske, det skal tilføjes, den kristne og den jødiske del af verden imod især den muslimske del.

Det er jo så også det, som denne konflikt bliver bragt ind i, det er en opfattelse, som Dansk Folkeparti mere og mere har, og den kan vi jo så diskutere.

Men det undrer mig, når hr. Søren Krarup så skarpt siger, at den danske regerings opgave er ikke at rejse rundt og missionere for menneskerettigheder. Derfor vil jeg godt spørge: Betyder det, at hr. Søren Krarup er uenig i, at det er den danske regerings opgave direkte og indirekte gennem det internationale samfund at fremme, at de russiske myndigheder respekterer menneskerettigheder og humanitære principper i Tjetjenien? At det altså ikke er hr. Søren Krarups opfattelse, at det er en opgave for regeringen.

Kl. 17.55

(Kort bemærkning).

Søren Krarup (DF):

Det ligger i sagens natur i det, jeg hidtil har sagt, at efter min mening har den danske regering ét ansvar, og det er ansvaret for Danmark.

Men så er det klart, at når vi er kommet ind – det synes jeg også har været fuldstændig berettiget, og jeg var stærk tilhænger af dansk tilslutning til NATO – og er med i internationale organisationer, er det naturligvis vores opgave at søge at bidrage til at skabe retssamfund, hvor der hersker frihed og lovlighed.

Med hensyn til Tjetjenien er det jo altså mildest talt en vanskelig situation. Derfor til hr. Kramer Mikkelsen, der stiller spørgsmålet om en løsning: Det, der skete efter det, som nogle kalder selvstændighedskrigen i Tjetjenien 1994-96, var jo, at man gav tjetjernerne lov til selv at søge at finde en løsning på deres samfundsmæssige problem.

Og forholdet var det, at det endte i det rene kaos. Klankrigerne, klanhøvdingene, krigsherrene forvandlede jo landet til ren kaos, og hr. Maskadov, den valgte præsident, var fuldstændig magtesløs og måtte jo sige ja og amen til den